

141. I Skanderborrig Enge.

(Morten Borup.)

Allegro moderato.

A. P. Berggreen.

p

1. I Skan - der - bor - rig En - ge, alt

ved den blan - ke Sø, der gaa de Pi - ger og

Dren - ge at slaa og ri - ve Hø.

2. Og i de Knøses Række
En trasker langt æbag,
Han kan ej Skaaret strække
Med sine tunge Drag.
3. Og medens alle de andre
Begynde paa for igjen,
Han monne alene vandre
Saa sent mod Enden hen.
4. Naar Skaaret han færdig haver,
Han stryger ikke sin Le,
Han staar og falder i Staver,
Til Jorden han stift monne se.
5. Med Svøbeskaft saa krumpen
Den Foged efter ham fór:
„Hvad fejler din døvne Kumpen?
Hvi staar du dér og glør?“

6. „Saamænd da, strænge Hr. Foged!
Jeg stod og grundet oppaa
Den Blomstervrimmel saa broget,
Hvor den kan komme fraa.
7. Paa alle de favre Blommer,
Jeg ganger nu her og slaar:
De falde hver evige Sommer,
Men rejses igjen hver Vaar.
8. Jeg staar nu her og grunder
Og kan det ikke forstaa
Det mægtige store Guds Under
Udi disse mindste Straa.“
9. „Da skal jeg din Slubbert lære
At tænke, naar du skal slaa;
Jeg skal din Ryg vel hær'e,
Den bliver baade gul og blaa.“